

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

4. fejezet

Pokolugrók

A tíz csapatszallító jármű hajtóműveinek narancssárgás ragyogása lámpásként hatott a zord légkörben. Egyedülállóan kitűnve az egyre kavargó hamvak fellegei, s a hatalmas lángoszlopok fénye által szabott látképből, legalábbis csak eleinte. Hiszen, mikor kellőképpen közel értek, sorra zengeni kezdett a légvédelem ádáz tüze. S ha a pilóták eddig nem is tudták, hogy a helyes irányba mennek-e az egyre torzabb radarképnek, valamint a nullával egyenlő látási viszonyoknak köszönhetően, a feljűk irányzott plazmazápor pusztaságából is megbizonyosodhattak minderről.

- Kapaszkodjanak! – törte meg O'Neill ezredes mély hangja a keserű csendet, mely James számára bizonyult a legkeserveesebbek. A férfi még most is meredten bámulta a vékony, de annál erősebb üveglakot, a már elhunyt testvére után kiáltva bús szemeivel. Aztán Sam a vállára tette a kezét.

- Ő már elment, semmit sem tehetsz érte. Egyedül csak adózhatsz az emlékének, méghozzá akkor, ha segítesz szétrúgni a seggüket!

- Higgye el uram, megfizetnek érte – vágta rá a férfi immár egykedvűen. S úgy érezte, még mond egy utolsó imát testvééréért, amikor is éktelen rázkódás lett úrrá a fedélzeten, majd egy narancssárgás lángfelhő kezdett kibontakozni az ablak mellett. A mellettük szorosán száguldó gép volt az. Úgy suhant rajta keresztül a végzetes plazmalyaláb, mintha csak egy konzervdobozt lőttek volna keresztül egy légpuskával.

A gond csak az volt, hogy egy Sparrow osztályú csapatszallító jármű jóval több darabból áll, mint bármely ételtároló eszköz. Ráadásul ezen izzó fémdarabok rendre a szomszédos gépek felé záporoztak, nem egynek meggyengítve a különben sem túl erős elhárító mezejét. Csak ekkor esett le James számára, hogy nem az odalent történtek jelentik majd számára az igazi kihívást. Hanem az odaérkezés.

- Térjen ki! – ordította előre O'Neill, amint egy újabb sparrowot szeltek keresztül a lángok, ám a pilóta már eddig is mindent megpróbált.

- Nem megy, túl erős a légvédelem! Vissza kell...

- Mégis hová?! Ha nem látta volna, az előbb lőtték ki az Artemist, mégis hová akar visszamenni? Az egyetlen kiút, ha most azonnal leteszi a gépet! – vágta rá az ezredes erélyesen, menten félbeszakítva a pilóta mondandóját, ki csak egy mély sóhajtást követően tudott belenyugodni mindebbe.

Ez sem lesz piskóta... – visszhangzott gondolataiban, mikor egy újabb iszonyatos erejű plazmalyaláb elől kellett kitérnie, s az csupán centikkel suhant el a zömök gép jobb első hajtóműve, valamint oldalsó vezérsíkjá felett, ám ezzel nem fejezte be pusztító utazását. A laza formáció ellenére, ugyanis még akadt egy szállítójármű mögött, egy pontosan ugyanolyan gép, csak épp más emberekkel. Méghozzá azon hős katonákkal, kik egy szempillantás alatt elhamvadtak az ádáz tűzben.

- Ez így nem fog menni – sziszegte James az ajkai között, s nem sokkal később már a negyedik sparrow mállott ezernyi izzó trimiumdarabbá az egyre özönlő lövedékek közepette, melyeket a pilóták minden tudásukat latba vetve kerülgettek ugyan, többségük mégis csupán centikkel süvített el a gépek mellett. – Azonnal tennünk kell valamit, különben mind itt halunk meg! – csattant fel az ezredes felé fordítva barna szemeit, jóval hangosabban a kelleténél.

- Tudom – felelte O'Neill vegyes érzelmekkel.

Ám Vega nem volt hajlandó annyiba hagyni az egészséget, az ilyesmit nem lehet egy szomorkás félmondattal elintézni, mint valamennyiük élete, a galaxis sorsa, mely egyben a Birodalom legfőbb reménye az összeomlóban lévő frontvonalak megsegítésére. Most az egyszer nem tudott visszaülni a helyére, hátat fordítva mindennek, ám mégis visszatartotta valami. Valami, mi azon nyomban elillant, amint az ötödik csapat szállító is elhamvadt kék szemeinek halovány tükre előtt.

- Pilóta, kapcsolja ki a hajtóműveket! – ordította hátra a látszólag teljesen logikátlan terve, számos értetlen pillantás által övezve.

- De akkor lezuhanunk, úgy fogunk a földbe csapódni, mint egy darab szikla, méghozzá olyan gyorsan, mint... – ekkor belefagyott a nőbe a szó egy pillanat erejéig, hirtelen minden világossá vált számára, tisztán égve szemeinek zöldes retináiban. – Itt Bravó 2-es a többi gének, állítsák le a motorokat!

- Hogy mi van?! – csattant fel négy meglepett hang a döbbenetében.

- Nincs időm elmagyarázni, csak csinálják! A jelemre indítsák újra a rotorokat, aztán utólag hálálkodjanak James Haigennek! – már valószínűleg sosem tudja meg, hogy a név használata, a következő röpké másodpercben széthasadó újabb gép, vagy pedig a többiek belé vetett bizalma tette-e, ám vele párhuzamosan a megmaradt három sparrow is kikapcsolta sugárhajtású hajtóműveit.

Ugyan a Khaleesh nagyon is földszerű, egykor étellel teli planéta volt, ám a légköre mindig is vastagabbnak számított néhány kilométerrel. Ezért is tartozott a létező legnehezebb feladatok közé a berepülés, s emiatt suhantak közel négy percen át a talaj felé, a páratlan iramnak köszönhetően kicselezve a légvédelmet. A pilótáknak ezen, az alig ezer méteres magasságon már nem kell tartaniuk az ormótlan Ori légvédelmi lövegek ádáz tüzétől, ám a hamu fedte talajtól már annál inkább.

- Most! – harsogta a fiatalos nő határozottabban, mint eddig bármikor, ahogyan a kellő magasságba érkeztek. Mivel ő adta le a jelet, neki állt a leghuzamosabb időtartam a rendelkezésére, hogy ismét a fellegek közé csalogathassa gépét, ám mégis azt kezdte észrevenni, hogy a többi gép rendre megáll, majd emelkedni kezd, míg az övé egyre csak zuhan a mélységbe.

S nem múltott többen néhány röpké másodpercnél, – azaz hatszáz méterem – hogy ne váljanak a hamvak martalékává, ám még így is akadt, ki nem volt ilyen szerencsés. Ugyanis csak két gép állt meg Sam osztaga előtt, a negyedik sparrow pilótájának gondjai akadtak a vezérsíkokkal, vagy épp a hajtóművekkel, vagy bármi egyébbel, mely azon végzetes történéshez vezetett, hogy gépük képtelen volt időben fékezni zuhanását. Egyenesen egy meredek sziklafalnak ütközve, melynek egyik lándzsaként kiálló töredéke valósággal keresztülvágta a gépüket.

- Ég velük – motyogta a pilóta alig érthetően, majd vegyes érzelmekkel nézte, ahogyan az osztag tagjai rendre vállon veregetik az újoncot, ki ismét tanúbizonyságot tett afelől, hogy egy Haigen vére folyik az ereiben. Őket megmentette ugyan, ám azokért, kik már mostanra is elestek, már semmit sem tehetett.

- A nehezen már túl vagyunk, mennyire járunk a generátortól?

- Nyolc kilométerre van, északra. Már a nagyobb lövegek hatósugarán kívül járunk, szóval nem lesz gond a bejutással, de a kijutás már annál nehezebb lesz. Egy ekkora gépet képtelenség elrejtteni előlük – felelte Ann, a pilóta kis gondolkodás után, aztán már csak tudatában folytatta a párbeszédet. *Miért olyan lehetetlen álcázást szerelni ebbe a vacakba? Vagy az Ügynökség miatt már kiment a divatból? A nagy tábornokok már csak sorra azt akarják statuálni, hogy nem kell alantasan lopakodni a hadviselés legfontosabb, s egyben legkétesebb csatájához?*

- Akkor ne tököljünk, velük még dolgunk van – szólalt fel Mice, miközben egyre csak törölgette a koszt nehézgéppuskájáról, melyet sokan letámasztanak ugyan a földre, ám egy hozzá hasonló hegyomlásból lett izomtömegnek ez egy könnyed játék pisztoly a szomszédos kirakatból. Ha valakivel, akkor vele igazán nem szeretne találkozni az ellenség, ahogyan senki más sem, kivel szemben ellenszenvet érez.

- Csak egy gyors, tiszta meló, semmi személyes – tette hozzá Simon a tőle megszokott rideg, érzelemmentes arccal, miközben egy kicsiny, de annál halálosabb pengét tesztelt a saját mellényének egy – egyébként is felesleges – hajtásán. Ám az anyagdarab könnyed leválasztása után mégis ádáz mosoly ült ki éles vonások által szabdalta arcára, sőt, az még a kopaszra borotvált fejére is kihatott valamelyest. – Csak vicceltem, ezért fellógatjuk a mocskokat.

- Csak nyugalom, emberek. Először hajtsuk végre a küldetést, lehetőleg minimális veszteségekkel. Aztán azt lógatnak fel, akit csak akarnak. Már ha fel lehet lógatni ezeket – kezdte az ezredes a témával kapcsolatos töprengését, amikor is James ismételten kénytelen volt megtörni gondolatmenetét.

- Nem inkább veszteség nélkül, uram?

- Mindig van veszteség – felelte komoran Kate az ezredes helyett is. A szép arcú lány, finom hangjával mindig is jobban mutatta ki nála az együttérzését. – Eddig még mindig meghalt valaki, ahányszor bevetésre mentünk.

- Általában az újoncok, ami azt illeti. De valami azt súgja kölyök, hogy te szerencsés leszel, egyelőre – próbált némi lelket önteni belé Nick, legalábbis a maga módján. Ugyanis az igazat megvallva, ez a megnyugtatása helyett még inkább megrémisztette Jamest, bár ő egy cseppet sem mutatott ki ebből, ahogyan a többiek sem. Elvégre bolond az, aki nem fél, s azokat nem sorozzák be közéjük egykönnyen.

- Hallottál már erről a helyről egyáltalán? – fordult Shaia az újonc felé. A festői ábrázatot keltő szőke leányzó, kinek már a puszta nevéből is tisztán tükröződött a tény, miszerint nem birodalmi születésű. Errefelé rengeteg ember mondhatja el magáról ugyanezt. Ők olyan népekhez, nemzetségekhez tartoznak, melyek még csak hírből sem hallották a tau'ri nevet, egészen a találkozás pillanatáig, mely mégsem őket, hanem a földieket hökkentette meg igazán. Az emberiségnek rá kellett jönnie, hogy még önmagán belül sincs egyedül, ráadásul még a mai napig sem sejtik, hogy jöhetett létre egy ekkora létszámú emberi közösség itt, kik a történelmi adatok alapján már a Goa'uld előtt is itt éltek.

Egy újabb talány, melyet tán sosem tud meg, senki sem.

- Néhányszor említették a TV-ben, de sosem hittem volna, hogy valaha is idevet a sors... különösen így nem – felelte a férfi leverten. – És te?

- Én itt születtem. De ne sajnáld, már úgy is mindegy – ekkor a nő lesütötte kék szemeit a fémes talaj irányába, s az elhangzottak ellenére egyvalaki mégiscsak a vállára tette a kezét, a lány finoman felé fordult, egy szelíd mosollyal viszonzva a gesztust, aztán olyan riadtan ugrott fel a helyéről, mintha egy halottaiból visszatért admirálist látott volna, kinek egy replikátor állt ki a hátából.

- Most mi van? – kérdezte Ghost meglepetten – Csak segíteni akartam.

- A szívbját hoztad rám te... – Shaia megvárta, míg kifújja magát, mielőtt folytatta volna a mondandóját. – Utálom, amikor ezt csinálod. Honnan a francból kerültél ide egyáltalán, nem úgy volt, hogy nélküled szállunk fel?

- Pedig el se mentem. Mellesleg, ha elmondanám, nem lenne meglepetés – James eddig sokat tűnődött azon, hogy miért épp Ghost az átlagosnál kissé nyiszlettebb testfelépítésű férfi beceneve, ám így már minden világossá vált számára.

- A fenébe is, már ezerszer a szavadat adtad rá, hogy nem lesz több ilyen – rázta a fejét O'Neill egyre idegesebben. – Van fogalmad róla, hogy mi lesz, ha ezt bevetés közben csinálod? Shaia akár agyon is lőhetett volna ijedtében.

- Nem lett volna esélye – nevetett fel a fenyegető ábrázatú férfi, ki feketére festette arcát, hogy teljessé tehesse álcáját. Nem a pusztá izomerő megtestesítője ő, mint Mice, vagy a közelharc fegyverek páratlan forgatója, mint Simon, hanem ő a lopakodás, a rejtőzködés nagy mestere. Bár a közelharc részben és a taktikázásban sem utolsó, ám mégis az utolsó megmérettetéséről hírhedt, még a kiképzésekor. Egy árva lélek sem látta, – még a felügyelők sem – de mégis ő volt az egyetlen, ki nem hordágyon hagyta el a terepet.

- Csak nyugalom ott hátul, épp megérkeztünk! – szólt hátra a pilóta, mikor lenyílt a gépük fémes rámpája, s hőseink rövidesen le is szökelltek róla, majd nézték, ahogyan a sparrow tovasuhan a hamufellegek közt. Azt csak egyedül az ezredes tudta, hogy hová, ám ő sem fűzött túl nagy reményeket az ötlethez.

James amennyire tudta, már felkészítette magát az elé táruló képre, ám ez mégis sokként érte. A hatalmas létesítmény keleti, egyelőre még egy lélek által sem őrzött platformjáról tiszta rálátása nyílt arra, mely megmaradt a Khaleesh egykor vadregényes tájaiból: gomolygó hamufellegek, roppant, korom fedte tájak, valamint az erdőségek kicsiny maradványa, melyen hosszas lángoszlopok kígyóztak, mindenfelé. *S egykor milliárdok éltek itt...*

- Nos, meglett a kívánságom – törte meg Nick a keserédes csöndet. – Mindig is ide akartam eltávra menni. És lám, maga a pokol lett belőle.

- „Ha ezt túléltek, a legfőbb vágyuk az lesz, hogy a Pokol legsötétebb bugyrában tölthessék az eltávjukat!” – idézte O'Neill az egykori kiképzőtiszte mondandóját, kinek „szárnyai” alól a csapat legjava kiröppent. – Mindig is ezt hajtogatta az öreg McAllister, és látod, csak igaza lett.

- Ahogy mondd – helyeselt a férfi. – Kár, hogy már nem lehet köztünk.

- Azt mondják, szívroham érte. Egyedül volt az otthonában, távol minden holkütyütől, nem hívhatott segítséget – tette hozzá Kate keserűen.

- Igen, szívroham, mint mindig... tehát egy golyó, egyenesen a szívébe – rázta a fejét Ghost szkeptikusan. Testvére által jól ismerte az ilyesfajta ügyeket. Ha az öreg Allister keresztbe tett valakinek, s végül a rosszfiúk nyertek, mindig is a „szívroham” megnevezés állt a halotti anyakönyvben. Már csak így működik a rendszer.

O'Neill és Mice már vissza is vágott volna, valamiféle frappáns szöveggel, ám ekkor dübörgő léptek moraja törte meg a hegyi levegő fagyos rendjét, majd szürkés vértékbe burkolt katonák rajzolódtak ki az osztag szemei előtt. Ghost hamar felismerte, hogy ő vette észre őket elsőként a csapatból, s azt is, hogy már nem rejtőzhet el, ám nem is kellett ennyi ellenében. Két ór még akkor is piskóta lett volna, ha egyedül van, hát még egy rakás bajtárs segítségével.

Ennek ellenére mégsem várt rájuk, azonnal célra emelte fegyverét, majd mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, James már fejen is találta az egyiket. Utólagosan nem is látszott olyan lehetetlennek ezen nehézkes célzású fegyver, elvégre rögtön az első lövés célba talált. S minden bizonnyal a másodikkal is így lett volna, ha nem tűnik fel valami a férfi számára: egy kés állt ki annak jobb szeméből.

- Mi a...? – tűnődött hangosabban a vártnál Vega, ám így is alig hallhatóan, miközben még nagyobb meglepetésként érte, hogy a penge által sújtott harcos előbb dől a poros talajra, – a heves bombázásnak köszönhetően még itt, a hegyekben sem volt hideg, de még hűvös sem – mint a saját trófeája, már ha szabad így gondolnia egy harcosnak az általa a másvilágra küldött ellenfelekre.

- Nem is rossz, ötödik – mosolyodott el O'Neill elismerően, mélyen eltitkolva magában, hogy ő már jóval hamarabb lelőhette volna kérdéses katonát, ám már látta, hogy James is megkezdte a saját akcióját és nem akarta elrontani a pillanatot. Ám lőtt volna, ha férfi túlkésőn lép, ám nem ez történt. S ezt ismerte el az imént.

- Várjunk csak – kapott észbe Kate, majd nyomban az egyik szerencsétlen ori harcos felé vette az irányt kecses, ám mégis határozott lépteivel, miközben Simon és Nick nyomban mellé termett, hogy szükség esetén fedezhesse. – Ezek... – hökkent meg a látottaktól a nő. Ugyan a látottak alapján feltételezett némi hasonlóságot, de ezt... még álmában sem.

- Emberek, akárcsak mi – egészítette ki Ghost a mondandóját, ezzel szokásához mértem lerántva a leplet a teljesen nyilvánvalóról.

- Gondolod, hogy a civilek közül lennének? – kíváncsiskodott Shaia.

- Nem, ahhoz több idő kell. Erre még a legdurvább tudatmódosító szerek sem vennék rá az embert. Ráadásul ezek a tetoválások – mutatott az egyik katona karján húzódó, egy általuk ismeretlen mintázatot, az Ori szimbólumát ábrázoló képre – sokkal régebbiek, ahhoz, hogy ezek két hónapja keveredtek volna közénk. Én mondom, ezek már így jöttek ide, az Ori szolgálóiként – felelte Ghost.

- De mégis honnan? Hogy harcolhatnak ellenünk a saját fajtársaink a tudtunk nélkül? Két hónap telt el, hogy maradhatott ez titokban?

- Nem maradt, nem a kormány számára. Bizonyára egy másik emberi galaxisból jöttek, ahol még nem jártunk. Talán az Ori oda mehetett a vírus elől.

- Ami egy átok az isteneiktől az eretnokségükre, melyet csak akkor fognak megbocsájtani számukra, ha felszámolták az Ősök gyermekeit, ezúttal jóval erélyesebben fellépve ellenük. Tehát ugyanaz lesz, mint az előző két háborúban, csak itt egyből rátérnek az öldöklésre, ahelyett hogy napokig várnák az új követőket. De akkor sem értem, honnan jöhettek ennyien? – értetlenkedett tovább a lány.

- Mint mondtam, egy másik emberek által lakott galaxisból. A Tartaruson is milliárdok éltek, mielőtt ráleltünk volna. Ha ide ki tudtunk menni, vagy valami rejtélyes faj ki tudott vinni minket, akkor máshova is. Ez egyértelmű. A kormány pedig megint keveri a szart, mert nem akarják elismerni, hogy ez egy polgárháború és nem a fennmaradásunkért vívott újabb ádáz próbatétel. Akkor megbomlana a szövetség, a galaxis népei sorra átpártolnának az ellenséghez, akkor már ők is meg fogják engedni. Elvégre a követőkből nyerik az erejüket a már évszázadok óta halott isteneik.

- És lám, még mindig mekkora hatást gyakorolnak rájuk. Csak tudtuk volna az Igazság Ládájánál, hogy ez lesz. Hogy a hatás csak időleges és néhány generáció múltán újból kezdődik minden... – sóhajtott fel a lány.

- Sokmindenki tudhatott volna sokmindent – zárta le O'Neill a bájcseverészést. – De ezt jelentenem kell a másik két osztag vezérének, szóval addig maradjanak csendben, ha lehet – ekkor a fülénél lévő rádió felé emelte kezét, majd néhány rövid pillanatot követően ismételten a csapat kíváncsi pillantásai közé vágta tekintetét. – A másik két osztag is célba ért, szerencsére épp három robbantási pont van, szóval mindenkinek jut majd egy. A Bravo és a Charlie a többieké, tehát a mi dolgunk lesz az Alfa, aztán csak kimentenek minket valahogy a robbantás előtt. Mindenki értette?

- Igen, uram – vágta rá valamennyien. Majd a kis csapat hatalmas lelkesedéssel és önbizalommal indult meg az alig párszáz méternyire lévő célpont felé a létesítményben. A hatalma túlerő dacára jól haladtak, hiszen a javarészt képzetlen őrök nem voltak számottevő ellenfelek a Birodalom legelitebb osztaga számára. Úgy hasítottak keresztül soraikon, akár a kés a vajon, áradásul olyan kiszámíthatatlanul, hogy a katonák parancsnoka sosem tudta, honnan is számíthat a következő csapásra.

De ez egyáltalán nem lepte meg O'Neillt, hiszen a Pöröly osztagokra erre képezték ki, ők erre születtek. Könnyű szerrel felülkerekedni az iszonyatos túlerőben lévő ellenséggel szemben, egészen a küldetés teljesítéséig dacolva az elkerülhetetlennel. Ráadásul, minden kételye és kétsége ellenére, James úgy küzdött, mintha már évek óta köztük lenne, törzsgyökeres Haigenként osztva a biztos halált fegyverének rideg csövéből. *Alexander büszke lenne...*

Egyik lövés törte meg másik után a hosszas ideje tartó csendet, az ori katonák ezúttal még időben észrevették a hétfős csapat közeledtét, pusztító plazmazáport zúdítva az ellenfeleikre. Ám a hős tau'ri harcosok meg sem rezzentek a tőlük csupán centikre elhúzó lövések láttán, egyetlen alkalommal sem tévesztve sem géppuskáik, sem egyéb fegyvereik által. Még Simon sem, ki ezúttal is előszeretettel használta hírhedt, kis erőlködés után tán még a trimium szilaj ötvözetét is átszelő pengéit a

hagyományos lőfegyverek helyett. Annyival szebb és csendesebb módja ez a harc ádáz művészetének.

Ám hiába a képzés, s a bátorság, valamint az összes erény, mely azzá teszi hőseinket, akiké, a túlerő ezúttal jócskán felülkerekedni látszott a profizmus ellenében, amikor is Jamesnek egy újabb mentőötlete támadt. A legegyszerűbb, legősibb megoldás, melyet valaha is használtak a hadviselés történetében, s mégsem jutott eszébe senkinek. Nem is habozott pattintani egyet a fegyver bal oldalán elhelyezkedő pöckön, majd visszaszolgáltatta egy kicsit az elszedettekől.

A gránátvető sosem számított valami újkeletű fegyvernek a tau'ri hadviselés történetében, ám mégis messze az Ori kékes plazmalyaláb fölé emelte fegyvereiket. S jóllehet, ekkorra már csak egyetlen gránátja maradt, a férfi tökéletesen kihasználta az annak minden egyes grammjában rejlő halált. Egyenesen az egyre csak özönlő ellensége katonák közé löve azt, apró húscsapatokra szaggatva a többségüket, ám a háború dádáz mérlege még most sem borult az ő oldalukra.

S a soron következő lövés is megerősíteni látszotta ezt.

A kékes plazmalyaláb, mely az egyik hátrébb álló, buzgó ori harcos fegyveréből indult meg, majd egyenesen a hevesen tüzelő Mice mellkasába érkezett. Ki bármily erős is volt, bármekkora géppuskával is ritkította az ellenség sorait, menten összerogyott a fájdalom, valamint utolsó lehelete közepette. Arcsal lefelé, krumpiszsákként érte a létesítmény fémes talaját holtteste.

- Ne... Mice! – kapott oda hozzá Kate az utolsó utáni pillanatban, mely egyúttal az ő végüket is beharangozta. Elvégre így már csak hatan maradtak, a fekete bőrű férfi és Ghost nélkül... *Hol a fenébe van?*

Ekkor a szellőzőjáratból kiguruló repeszgránátok tökéletes választ szolgáltattak kérdésére. A férfi restellte, hogy csak mostanra tudott kellőképpen elhelyezkedni, egy újabb bajtárs halála után. De ez ellen már nem tehetett semmit, ezért igyekezett bele sem gondolni a két pokoli szerkezet robbanásakor, elvégre elérkezett az ő pillanata. S mikor mindent betérítettek a lángok, és ádáz repeszek szálltostak mindenfelé, ő előugrott a járatból, azon nyomban az ellenséges katonák özöne közé vetve magát, ám koránt sem őket célba véve. Ugyan az első pillanatokban még kioltotta néhány szerencsétlen katona életét egykezes gépkarabélyainak együttes tűzerejével, ám hamar az egyik terminál felé fordította azok csövét. Nem tévedett, mikor úgy vélte, ha szitává lyuggatja azt lezárulnak azt, akkor lezárulnak az ajtók, minden így történt, a várakozásainak megfelelően. A megmaradt katonákkal pedig már könnyű szerrel, további veszteségek nélkül végeztek.

O'Neill nem is tudta, mit csináljon a pillanat hevében: rárivalljon, mert megint szellemesdit játszott, vagy megköszönje, hogy megmentette az életüket. Esetleg a többiekhez hasonlóan a bajtársukat is gyászolhatta volna egy röpké pillanat erejéig, ám ekkor egy különös hang törte meg a csendet.

- Ez hihetetlen... – ingatta a fejét a nem sokkal mellettük álló cella sárgás energiamezeje mögött álldogáló, hozzájuk hasonlóan talpig fekete ruhát viselő férfi, ám az sokkal inkább az eleganciát, mintsem a védelmet szolgáltatta számára. *Elvégre*

minek az egy Ügynöknek? Különösen azon személynek, ki nem győzte az arcába temeti érdes kezét. Egyszerűen nem hitte el, amit barnás szemei az elé tártak az imént.

- Áh, milyen kellemes meglepetés – csattant fel cinikusan O'Neill. – Szóval a „Minden egyes bevetésünket előre közöljük önökkel, valamint részletes jelentést kapnak valamennyi tervünkről.” rész csak süket duma volt, és maguk továbbra is folytatják a kicsinyes ténykedéseiket. Hogy ez miért nem lep meg?

- Mert egy percre sem hitte el – vágta rá az ügynök nemes egyszerűséggel.

- Meglehet. Na és, mi szél fújta erre?

- Eldönteni a csatát, megmenteni a galaxist, a szokásos. De maguk ismét keresztülhúztak mindent, mert a Birodalom soha semmit nem tud megoldani egy kisebb hadsereg nélkül. Hogy lehetnek maguk ilyen ostobák?

- Tudtommal, nem mi ülünk a cellában.

- Elterelésképp, nem másból. Mialatt maguk átverekedték magukat a fél Ori hadiflottán, én feltöltöttem egy vírust a létesítmény központi számítógépébe, amely a birodalmi flotta támadásakor megváltoztatja a pajzs frekvenciáját, valamint jócskán kiterjeszti a hatósugarát. Az egész úgy festett volna, mintha egy atomtöltet lökeshulláma szelné át az eget, elsöpörve az ellenséges erők közel harmadát. Hagytam, hogy elkapjanak, úgy beállítva az esetet, mintha feltöltés előtt kaptak volna rajta, így mindenki a kihallgatásommal lett volna elfoglalva, ahelyett, hogy átnézik a főbb rendszereket a vírus után.

- Nem is rossz – jelentette ki az ezredes elismerőleg.

- De ti mindent tönkretettetek – rázta a fejét továbbra is a fiatal férfi. – Ahelyett, hogy tettétek volna dolgokat, semmit sem értetek el, de azért alaposan feldúltatok mindent. Most már le fogják ellenőrizni a főbb rendszereket, és csak idő kérdése, hogy izolálják a vírust. Szóval gratulálok, eldöntöttétek a csatát, az ő javukra! – förmedt rá a fekete hajú férfi az ezredesre, rázúdítva kék szemeinek minden csepp haragját. Az igazat megvallva, kissé élesebb hangnemben a tervezettnél.

- Azért még nem kell leírni minket. Nekünk is megvan a magunk terve – s mint egy varázsütésre, amint elhangzott ezen mélységes bizakodással teli mondat, nyomban elborzadt O'Neill tekintete. S le is hunyta azokat egy röpke pillanat erejéig, egy mély sóhajtás után közölve a rádióban hallottakat. – A Bravo osztag hét főt veszített, visszavonult. A Charlie-ék már csak öten vannak. Még próbálkoznak ugyan, de esélytelen. Egyedül pedig képtelenség mindhárom helyre tölteteket rakni, mielőtt megindulna a támadás.

Mély csend köszöntött hőseinkre a hír hallatán, egyedül az ügynök érdes tenyereinek ritmikus ütközései törték meg azt egy kis idő elteltével, mely nem volt más gúnyból űzött diadaltapsnál. Az ezredes bármekkora ellenszenvet is érzett az immár a Birodalom pénzéből eltartott szervezet iránt, be kellett látnia a férfi igazát.

Ezúttal ők csesztek el, mindent.

- És mi lenne, ha nem izolálnák? – szólt közbe James, ki ismételten olyasmit vélt felfedezni, mely valahogyan mindenki más figyelmét elkerülte. – Ha valahogy megakadályoznánk, akkor még működhetne. Csak be kell hatolnunk a vezérlőbe és...

- Az a létesítmény legmélyebben fekvő pontja, képtelenség időben odajutnunk – szakította félbe a mondandóját az ezredes, legbelül értékelve a kezdeményezést. – Az első bevetése, s már többet tett, mint bármelyikünk a győzelemért.

- Ami azt illeti, ezen a szinten is van egy vezérlőterem, ahonnan, ha a vírust nem is lehet elszigetelni, de az öröket ki lehet zárni a rendszerből, ezáltal ellehetetlenítve a dolgukat. Nincs más dolgunk, mint elverekedni magunkat az alig két folyosóra lévő szobáig és adni magamnak pár másodpercet az egyik terminál felett. Persze, ahhoz ki kell engedniük – vetette fel az ügynök a javaslatát.

- Működhet – jegyezte meg Nick.

- Szerintem is – helyeselt Kate, pedig neki aztán nem szokása az ilyesmi.

- Na jó, most az egyszer – vett egy mély levegőt O'Neill, majd szétlőtte a sárgás energiacella vezérlőjét, melynek vonalán át az ügynök új emberként suhant át őszinte meglepetésében. Ezt sem nézte volna ki a hadseregéből. Ráadásul az ezredes volt olyan együtt érző, hogy még egy pisztolyt is nyomott volna a kezébe, ha ő már nem rendelkezett volna eggyel, melyet minden bizonnyal az öltönye egyik fondorlatos hajtásából szedett elő, mit még maga az Ori is elmulasztott felfedezni.

- Mehetünk is – nyugtázta, mintha mi sem lenne természetesebb.

- Ugye tudsz bánni vele? – vágta rá Sam enyhén cinikus hangnemben. S különös mód csak most tűnt fel neki, hogy milyen könnyen tértek át magázódásról a tegeződésre. Hirtelen eszébe sem jutott, hogy melyikük is kezdhette.

Ezen számára rendkívül ingerlékenyen ható szavak hallatán kibiztosította a fegyvert, majd látszólag vakon eleresztett vele egy lövést, majd egy második pusztító erejű lövedéket is az útjára engedett. Egy kis ideig a többiek csak pislogva néztek a torkolattűz irányába, majd meghökkenten tapasztalták, hogy két óri ór rogyott össze holtan a folyosó másik végén, melynek idő közben valaki szélesre tárta ajtaját. Úgy tűnik, újabb roham készül a hőseink ellen.

Már aki itt tartózkodott közülük ebben a pillanatban.

- Nem heten voltak az előbb? – kérdezte az ügynök meglepetten.

- Ghost... – fogta a fejét Shaia hitetlenkedve, miközben O'Neill is egyre csak azt kérdezgette magától „*Mikor tanul már ez a szerencsétlen?*”. Ám a következő pillanatban átrendeződni látszottak az ajtók, s mintha néhány erőteret is felvont volna valaki. Meglehet, ezt egyes esetekben a műszaki meghibásodások közé tudná az ember, ám a tény, miszerint csak egyetlen lehetséges út látszott, s az pont a kérdéses irányítóterem felé vezetett, lehetetlenné tette ezen magától értetődő feltételezést.

- Ki ez az ember? Nem mintha lenne szánára egy ajánlatom, de tudja, hogy megy ez... – igazság szerint ténylegesen van, s egy percet sem fog habozni, hogy felkereshesse vele. *Ghostból egy napon még nagy harcos lehet.*

- Egy vadállat – felelte az ezredes gondolkodás nélkül. Gondosan elrejtőzik, lapul, hosszasan várva a prédára, aztán lecsap az utolsó pillanatban, mikor az a legkevésbé sem számítana rá. – Mellesleg, lennél szíves bemutatkozni?

- Szólíts csak Maxnek, mint tudod, az Ügynökségnek dolgozom, méghozzá a tehéntenyésztési részlegen. A hivatalos feljegyzések szerint jelenleg is keményen munkálkodom valahol a Madronán egy újfajta, erősen génmanipulált egyedden.

- El sem hiszem, hogy lehet ilyen vak a kormány... – ráncolta a homlokát az ezredes, miközben óvatos léptekkel indult a nyitott ajtók által övezett folyosón, melyen egyáltalán nem ütköztek ellenállásba, még a vezérlő kapujában sem. Bármit is tett Ghost, sikeresen kirekesztette vele a teljes személyzetet a saját létesítményéből – na jó, csak egy bizonyos, ám annál létfontosságúbb részéről.

- Csak idetaláltatok! – nevetett fel a fekete festék által borított arcú, szintén fekete hajú férfi, kinek még szemei is ébenfeketén ragyogtak a vezérlő enyhe megvilágításában. Teljesen mindegy, melyik oldalon áll az ember, ettől a személytől biztosan kirázza a hideg. Ezúttal is csak szerényen elosont, végigmészárolt mindenkit az útja során, majd – a húscafatok és a szoba közepén tátongó, hatalmas fekete koromfoltból ítélve – egy repeszgránáttal és pár ügyes lövéssel kifüstölte a helyiséget. Aztán már csak feltörte a rendszereket.

Vörös szőnyeget terítve a csapat többi tagja elé.

- El kell mondanod, hogy csinálod ezt. Addig egy percig sem hagylak békén! – csattant fel Shaia döbbenetében. Kevés dolgot nem tudott a harc, lopakodás, vagy épp kardforgatás művészetéről, de gőze sincs afelől, hogy lehetséges ez.

- Az Orit kizártad a rendszerből? – kérdezte Max egy szemrebbenéssel később.

- Ahhoz már te kellesz – vágta rá Ghost. – Egyébként esélytelen, hogy közétek álljak. Nekem a sereg az otthonom.

- Én is ezt mondtam – közölte Max nemes egyszerűséggel, majd nyomban munkához is látott a terminál felett. Nem záporoztak tovább az ujjpercei az egyre kattogó billentyűk felett hosszasabban, mint néhány röpke másodperc, de ez mégis eldöntött, mindent. Legalábbis akkor, ha elég korán érkeztek.

- Szóval, működni fog? – törte meg O'Neill a kibontakozó félben lévő csendet.

- Nem tudom. A terv szerint kizártam őket a rendszerből, tehát innentől kezdve már nem tudják izolálni a vírust, de nem tudom, hogy addig mit műveltek vele. Majd minden kiderül, mikor megindul a támadás.

- Reménykedjünk...